

[Hans Hansen (Rørby).]

Løb saa langtfra vil være tilfredsstillende for nogen af Parterne, hverken for dem, der faar Jorden, eller dem, der skal afgive den.

Retsforbundet er levende interesseret i, at der bliver givet fri Bane for Udstykningen, saa at Befolkningen kan bygge og bo paa den danske Jord, og den Tilstrømning fra Land til By, der har fundet Sted især i de to sidste Menneskealdre, kan afløses paa naturlig Maade, ikke mindst til Fordel for Arbejderne i Byerne ved at tjene til Aflastning af den Tilgang, som skaber Arbejdsløshed i vanskelige Tider.

Hans Conrad Koefoed: Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke, fordi jeg paa nogen Maade er uenig med mit Partis Ordfører; tværtimod kan jeg erklære mig ganske enig med ham i hans Udtalelser om Forstaaelsen af denne Sags store Betydning. Jeg er ogsaa ganske enig med ham i hans absolutte Afvisning af at søge Sagen fremmet igennem Lovforslagets § 8, og jeg kunde godt slutte mig til den Henstilling, som fra snart mange Sider er rettet til Regeringen om, hvis den virkelig har et Ønske om denne Sags Fremme, at søge andre Veje. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at jeg kender den danske Bondes Samfølelse med den Jord, han dyrker, og som han kalder sin. Denne Samfølelse er ikke blot til Stede, hvor der er Tale om det store Landbrug, men den er til Stede i maaske endnu højere Grad hos den jævne Bonde, ikke mindst den lille Bonde, som kaldes Husmanden, og denne Følelse er dyb og ægte. Man kan ikke gribe ind her, uden at man voldter Fortræd. Jeg er af den Opfattelse, at hvis man ønsker denne Sag fremmet, gaar man langt bedre ad Frivillighedens Vej, men det maa naturligvis have sin Grund i Landbostandens Forstaaelse af denne Sags Betydning. Vi er mange Landmænd, som allerede har denne Forstaaelse, og for mig at se skulde det ikke synes vanskeligt at finde en Argumentation for at bibringe endnu mange flere saadan Forstaaelse.

Befolkningens Tilvækst, som ifølge Statistikkens udgør ca. 1 Million for hver 25—30 Aar, samler sig i Bydistrikterne, medens Landbefolkningen stagnerer eller gaar en Smule tilbage. Man behøver ikke at kunne se langt ud i Fremtiden eller have megen Fantasi for at se, at dette i Løbet af en relativ kort Tid vil medføre en Ændring, ja, allerede har medført en Ændring i den danske Erhvervsstruktur. Denne Udvikling er for mig at se en ulykkelig Udvikling. Dette mener jeg af mange rent menneskelige

Grunde. Men jeg tror ogsaa, at den er ulykkelig af økonomiske Grunde, og det er vel noget, som vi herinde er mere tilbøjelige til at have Respekt for. Det maa være saadan, at den store Del af Befolkningen er den, der skaber Økonomiens Bæreevne her i Landet, skaber den Levofod, vi kan have. Naar den store Gruppe af Befolkningen samles i Byerhvervene, specielt i Industrien, og man samtidig ser paa de Betingelser, som den danske Industri har at virke under, idet man maa indføre ikke blot Raastofferne til de Varer, man fremstiller, men ogsaa maa indføre Kul, Olie o. s. v. til Kraft til Bearbejdningen af de Raastoffer, hvoraf man skal frembringe de Varer, som under normale Forhold maa konkurrere paa Verdensmarkedet, kan man nok, selv om man fuldt ud anerkender den danske Arbejders og den danske Arbejdsleders Dygtighed, have sine Tvivl om, hvorvidt dette kan gaa i det lange Løb. Derfor ser jeg og mange andre med Bekymring paa en saadan Udvikling, og vi taler fagre Ord om, at vi skal udstykke og søge at bevare Landboudommen ude paa Landet. Der kunde godt plukkes Blomster ud af de Ordføretaler, der her er holdt, og jeg kan ogsaa godt være med til og har været med til at sige saadanne fagre Ord om dette Spørgsmaal, men paa Baggrund af den Kendsgerning, som vi maa se i Øjne, at Udstykningen her i Landet i mange Aar faktisk har været ingenting eller næsten ingenting, og ogsaa paa Baggrund af, at vi ikke i den nærmeste Fremtid tør spaa eller haabe paa nogen Forandring heri, forekommer det mig, at disse fagre Ord faar et noget farcelignende Præg.

Hvis man spørger om, hvad der er Aarsagen til, at Udstykningen er gaaet i Staa, svarer man almindeligvis: Materiale-mangel, Højkonjunktur og høje Priser. Men jeg tror ikke, at dette alene er Grunden. Denne Tro bygger jeg paa den Opfattelse, at der ogsaa ved Ejerskifter ved bestaaende Ejendomme er noget galt; i hvert Fald er det ikke altid de rigtige Folk, der afløser dem, der træder fra. Jeg har med Sorg, kan jeg godt sige, lagt Mærke til i min egen snævre Bekendtskabskreds, at de unge Landmænd, som paa alle Maader synes kvalificerede, og som er kvalificerede, og som synes deciderede til at overtage bestaaende og eventuelt nye Brug, forlader Landbrugs-erhvervet. De er decideret dertil, derved, at de altid har arbejdet deri, uddannet sig deri, de har med en Fremtid som selvstændige Landmænd for Øje opsparet et betragteligt Beløb til dette.

Jeg kan tilføje, at dette jo kunde være